

DOMSTOLENS DOM
av den 14 december 1962*

Förenade målen

16/62

Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes, association déclarée med säte i Paris, företrädd av styrelsen,

Fédération nationale des producteurs de fruits, association déclarée med säte i Paris, företrädd av styrelsen,

Fédération nationale des producteurs de légumes, association déclarée med säte i Paris, företrädd av styrelsen,

17/62

Fédération nationale des producteurs de raisins de table, företrädd av styrelsen,
samtliga med delgivningsadress hos advokatbyrån Georges Margue, 20, rue Philippe-II, Luxemburg,

sökande,

biträdda av Pierre de Font-Réaulx, advokat vid Cour d'appel i Paris,

stödda av

l'Assemblée permanente des présidents de chambres d'agriculture, offentlig institution med säte i Paris, företrädd av ordföranden, med delgivningsadress hos advokatbyrån Georges Margue, 20, rue Philippe-II, Luxemburg, biträdd av Pierre de Font-Réaulx, advokat vid Cour d'appel i Paris,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska ekonomiska gemenskapens råd,

företrätt av Jacques Mégret, jurisconsulte, i egenskap av ombud.

Talan avser ogiltigförklaring av rådets förordning nr 23, särskilt bestämmelserna i artikel 9 i förordningen.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden A. M. Donner, avdelningsordförandena L. Delvaux och R. Rossi samt domarna O. Riese (referent), Ch. L. Hammes, A. Trabucchi och R. Lecourt,

generaladvokat: M. Lagrange,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

I - Frågan om upptagande till sakprövning

1. Enligt artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget får fysiska eller juridiska personer föra talan mot en rättsakt utfärdad av kommissionen eller rådet endast om denna rättsakt är ett beslut som är riktat till dem eller ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör dem.

Härav följer att dessa personer inte är behöriga att föra talan om ogiltigförklaring av förordningar som antagits av rådet eller av kommissionen.

Domstolen medger att den ordning som således införts genom EEG-fördraget föreskriver strängare villkor i fråga om upptagande till prövning av enskildas talan om ogiltigförklaring än Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen.

Det är emellertid inte domstolens uppgift att uttala sig om fördelarna med denna ordning, vilken tydligt framgår av den bestämmelse som skall prövas.

I synnerhet vill den inte ansluta sig till den tolkning som föreslagits av en av sökandena under det muntliga förfarandet, enligt vilken termen "beslut" i artikel 173 andra stycket även skulle omfatta förordningar.

Denna extensiva tolkning strider mot det faktum att artikel 189 gör en tydlig åtskillnad mellan begreppen "beslut" respektive "förordning".

Det är otänkbart att termen "beslut" skulle användas i en annan betydelse i artikel 173 än den tekniska betydelse som framgår av artikel 189.

Det följer av ovanstående överväganden att föreliggande talan inte kan tas upp till prövning om den omtvistade rättsakten är en förordning.

Vid prövningen av denna fråga skall domstolen inte inskränka sig till rättsaktens officiella beteckning, utan skall i första hand ta hänsyn till dess syfte och innehåll.

2. Enligt bestämmelserna i artikel 189 i EEG-fördraget har en förordning allmän giltighet och är direkt tillämplig i varje medlemsstat, medan ett beslut är bindande endast för dem som det är riktat till.

Åtskillnadskriteriet skall sökas i huruvida rättsakten i fråga har allmän "giltighet" eller inte.

Ett besluts särskilda egenskaper framgår av begränsningen till "dem som det är riktat till", medan en förordning, som väsentligen är av normerande karaktär, är tillämplig inte på en begränsad krets av angivna eller identifierbara adressater utan på en abstrakt angiven personkrets i dess helhet.

För att i tveksamma fall avgöra om det är fråga om ett beslut eller en förordning måste man följaktligen undersöka om den berörda rättsakten berör bestämda personer personligen.

Om en rättsakt under dessa omständigheter av sin upphovsman betecknas som en förordning men innehåller bestämmelser av den arten att de berör vissa fysiska eller juridiska personer på ett inte enbart direkt utan även personligt sätt, måste det medges – utan att det påverkar frågan om rättsakten i dess helhet med rätta kan betecknas som en förordning – att i varje fall dessa bestämmelser inte har karaktär

ren av en förordning. Följaktligen kan dessa personer föra talan om ogiltigförklaring av dem enligt artikel 173 andra stycket.

3. I detta fall har den berörda rättsakten betecknats som "förordning" av sin upphovsman.

Sökandena har emellertid gjort gällande att den omtvistade bestämmelsen i själva verket har karaktären av ett "beslut utfärdat i form av en förordning".

Det är givetvis möjligt att även ett beslut kan ha ett mycket vitt tillämpningsområde.

Man kan dock inte anse att en rättsakt är ett beslut, när den är tillämplig i objektiva bestämda situationer och har omedelbara rättsföljder i alla medlemsstater för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, om det inte visats att den berör vissa personer personligen i den mening som avses i artikel 173 andra stycket.

I detta fall har den omtvistade bestämmelsen omedelbara rättsföljder i alla medlemsstater för en allmänt och abstrakt angiven personkrets.

Genom artikel 9 i den omtvistade rättsakten - den bestämmelse som särskilt berörs i denna tvist - avskaffas nämligen inom vissa frister kvantitativa importrestriktioner och åtgärder med motsvarande verkan för vissa varor.

Den innebär dessutom att medlemsstaterna skall avstå från att tillämpa bestämmelserna i artikel 44 i fördraget, dvs. särskilt rätten att tillfälligt avbryta eller begränsa importen.

Genom artikeln avskaffas följaktligen begränsningarna av de ekonomiska aktörernas frihet att exportera eller importera inom gemenskapen.

Det återstår att pröva om den omtvistade bestämmelsen berör sökandena personligen.

Även om bestämmelsen genom att ålägga staterna att upphöra med eller avstå från olika åtgärder som kan gynna jordbruksproducenterna därigenom påverkar dessas intressen och även medlemmarnas i de sammanslutningar som är sökande, måste man ändå konstatera att dessa medlemmar berörs av bestämmelsen på samma sätt som alla andra jordbruksproducenter inom gemenskapen.

Principen att en sammanslutning i sin egenskap av företrädare för en grupp företagare personligen skulle beröras av en rättsakt som påverkar den gruppens allmänna intressen kan för övrigt inte godtas.

Denna princip har till följd att särintressena hos medlemmarna i en grupp som i denna egenskap berörs av egentliga förordningar koncentreras till ett enda rättssubjekt, vilket skulle strida mot fördragets ordning, som endast tillåter att enskilda för talan om ogiltigförklaring av beslut som är riktade till dem eller rättsakter som påverkar dem på motsvarande sätt.

Under dessa omständigheter kan den omtvistade bestämmelsen inte anses beröra sökandena personligen.

Det följer av ovanstående att svaranden med rätta har betecknat den omtvistade bestämmelsen som en förordning.

Invändningen att talan inte kan tas upp till sakprövning är således välgrundad och talan skall avvisas, utan att det är nödvändigt att pröva frågan om sammanslutningarna är behöriga att föra talan så snart deras medlemmar är behöriga att göra detta.

II – Rättegångskostnader

I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

I detta fall skall sökandena och intervenienten, vilka tappat målet, bära rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört parternas muntliga yttranden,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat artiklarna 173 och 189 i EEG-fördraget,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, och

beaktat rättegångsreglerna för domstolen, särskilt artiklarna 69.2 och 91.4 i dessa regler.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– med avslag på alla övriga mera omfattande eller motstridiga yrkanden – följande:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta svaranden för de rättegångskostnader som uppkommit för denne.**
- 3) **Intervenienten skall bära sina rättegångskostnader och ersätta svaranden för de rättegångskostnader som uppkommit för denne genom interventionen.**

På detta sätt dömt av domstolen i Luxemburg den 14 december 1962.

Donner	Delvaux	Rossi	
Riese	Hammes	Trabucchi	Lecourt

Domen avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 december 1962.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

På ordförandens vägnar
L. Delvaux
Avdelningsordförande